

Preek over 1 Thess. 4:13-18
(28-8-2011 - Thema: 'Hoop')

Orde van dienst morgen

Welkom en mededelingen

Voorzang: Ps. 68:7

Votum en groet (Openb. 1:4-6)

Zingen Ps. 16:3, 4

Leefregels: 1 Petr. 1:3-9, 13-23, 2:1-5

Zingen Ps. 34:5, 9

Gebed

Schriftlezing 1 Cor. 15:12-24, 58

1 Thess. 4:13-18

Zingen Gez. 300:1, 3, 4

Verkondiging 'Geen punt bij De Karwei'

Zingen Opw. 585

Dankgebed en voorbede

Collecte

Zingen E.L. 405 Alternatief: Gez. 288:1, 3, 4, 8

Zegen

Amenlied Gez. 21:7

Orde van dienst middag/avond

Welkom en mededelingen

Voorzang: Ps. 68:7

Votum en groet (Openb. 1:4-6)

Zingen Ps. 16:3, 4

Gebed

Schriftlezing 1 Cor. 15:12-24, 58

1 Thess. 4:13-18

Zingen Gez. 300:1, 3, 4

Verkondiging 'Geen punt bij De Karwei'

Zingen Opw. 585

Dankgebed en voorbede

Collecte

Geloofsbelijdenis

Zingen E.L. 405

Zegen

Amenlied Gez. 21:7

Broeders en zusters - jonger en ouder -, gemeente van Jezus Christus,

Afscheid nemen is een klein beetje sterven - u kent het gezegde wel. En vandaag draai ik het om: sterven is afscheid nemen.

Afscheid... dat is een breuk. Een breuk die ingrijpt. Een tijdlang heb je een relatie met elkaar gehad, samen opgetrokken, misschien lief en leed gedeeld - en daar wordt een punt achter gezet. Dat is vanaf nu verleden tijd.

Dat is al zo als twee mensen verschillende wegen gaan, maar het geldt helemaal als er iemand gestorven is. Alles wat was, wat je gedeeld hebt - verleden tijd, komt niet meer terug.

En dat is schokkend. Zéker als het sterven *plotseling* kwam. Sterven is altijd ingrijpend, maar soms kun je ernaar toe leven en groeien - ook al is het uiteindelijke sterven altijd een streep die wordt gezet.

Maar als je *onverwachts* met de dood wordt geconfronteerd, dan schudt je leven aan alle kanten. Dan is afscheid nemen schokkend.

Ik herinner me nog goed, hoe ik ineens stil werd gezet, en me ging realiseren: nooit meer dit, nooit meer dat. Al die mooie, fijne, leuke dingen die je hebt beleefd en gedeeld en gedaan met degene die nu is gestorven - verleden tijd.

En dan komen onherroepelijk de vragen. Vragen waar die ander nu is, hoe het met die ander zal zijn, wat er met die ander zal gebeuren, hoe het nu verder moet.

Je ziet dat wel bij begrafenissen van bekende Nederlanders: hoe de achterblijvers dit soort vragen hardop uitspreken, en ook de gestorvene *aanspreken* - die in hun beleving ergens daarboven naar beneden zit te kijken, belangstellend voor wat er op aarde gebeurt, betrokken bij de treurende achterblijvers.

Dat is een manier om *verdriet te verwerken* - verdriet om de breuk, om het gemis. Afscheid nemen is een klein beetje sterven. En sterven is afscheid nemen.

Dat is het óók voor christenen. Christenen zijn net mensen ;-). Ook *zij* hebben verdriet. Ook voor *hen* is het moeilijk om afscheid te nemen. En *ook christenen* zie je en hoor je dan zoeken - om dat gemis en verdriet een plekje te geven. Om te zoeken naar hoe het verder moet en kan.

En toch is het voor christenen anders.

De apostel Paulus wil dat de christenen niet onwetend zijn, als het gaat om degenen die gestorven zijn. "*Opdat jullie niet bedroefd zijn zoals de anderen die geen hoop hebben*". Hier valt Paulus met de deur in huis. *Dit* is waar het om gaat: HOOP.

Dat mensen zich afvragen hoe het toch is met de gestorvenen, en hoe het zal gaan - dat is van alle tijden. Dat hebben altijd al mensen gedaan, tot op de dag van vandaag. Zelfs christenen hebben dat gedaan en doen dat.

Maar de hamvraag is: heb je hoop?

En dan is Paulus duidelijk: JA - een christen, iemand die "*gelooft dat Jezus is gestorven en opgestaan*", die hééft hoop.

Wat is dan die hoop?

Die hoop is: dat er iets zal gaan gebeuren wat geen mens voor mogelijk houdt, waar niemand zich een voorstelling bij kan maken.

Die hoop is: dat zal blijken dat 'dood' niet 'dood' is.

Want de gestorvenen *zijn* niet maar 'dood'. Ze *zijn* niet maar 'overleden'.

Eigenlijk is dat al woord 'overleden' al geweldig: over-leden, over het lijden heen, uit het lijden verlost. En toch zou het daarmee afgelopen en uit kunnen zijn. Maar dat is het niet!

Want dood is niet maar dood. Tenminste: *niet* voor een christen. *Niet* voor iemand die zijn heil bij Jezus Christus zoekt. De dood is geen punt, maar een komma. Er komt nog iets achteraan.

Dat zien we aan de manier waarop Paulus over het sterven spreekt: 'ontslapen'. Gestorven is 'ontslapen'.

Voor *ons* is 'gestorven' hetzelfde als 'dood'. Maar voor *God* niet! Voor *God slapen* ze. Ja, natuurlijk zijn ze gestorven. Ook voor *God*. Maar voor *God* is 'gestorven' niet 'dood'; voor *God*, de almachtige Schepper, is 'gestorven' niet meer dan 'slapen'.

Ontslapen. Aan dat woord alleen zouden we al genoeg kunnen hebben, zouden we al kunnen weten dat het met de dood niet ophoudt. Dat er *muziek* zit in het sterven van een christen. Dat je met de tranen in je ogen toch kunt *zingen* bij een graf.

Maar we hebben *veel meer* dan alleen dat ene woord; we hebben een *hele onthulling* van Paulus, over hoe dat zal gaan, straks als Jezus terugkomt.

Wie gestorven is, is 'ontslapen'. Ja, maar dat is - net zoals ons slapen 's nachts - slapen *om weer wakker te worden*. Straks gaat de wekker af. Wat zeg ik: Straks schalt er een *bazuin*. Hard genoeg om *alle* doden weer wakker te roepen, weer tot leven te wekken. Dan klinkt het aan het 'bed' van al die 'slapende', gestorven mensen: "*Johan, Pieter, Sandra, Wilma - wakker worden!*"

En dan *zullen* ze wakker worden, zij en al die anderen die - zo zegt Paulus het - 'in Christus ontslapen zijn'. Die in geloof gestorven zijn, het geloof van Hebr. 11: het reikhalzend uitkijken naar dat betere vaderland.

Houdt het op met de dood? Absoluut niet!

Hoe wij dat zo zeker kunnen weten? Omdat we óók 1 Cor. 15 hebben: "*Christus is opgewekt*". Dat heeft Paulus aan den lijve ondervonden: toen hij de opgestane Heer zelf ontmoette, vlak voor Damascus. Daar heeft Paulus het ervaren: Jezus *is* niet dood, Hij *lééft!* En *dus* zullen ook *wij* leven, mèt allen die gestorven zijn, die 'in Christus ontslapen' zijn.

En vul dan voor uzelf uw de namen maar in. Zij en wij - we zullen *léven!*

Wat heet: zij zullen er eerder bij zijn dan wij! Als wij tenminste nog leven, als Jezus terugkomt. De doden zullen niet achterblijven. Dat zou onze angst kunnen zijn - en dat was de angst, de zorg van de christenen in Thessalonica. Zij leefden in de verwachting dat de komst van de Here Jezus heel gauw zou zijn, dat zij dat zouden beleven. En dan dachten ze aan hun gestorven broeders en zusters - en dat riep vragen op: zijn ze weg, zijn we ze kwijt, als ze gestorven zijn? Zijn zij minder bedeed dan wij die nog leven?

Nou, absoluut niet! De gestorvenen zullen niet achterblijven, ze zullen ons *voorgaan!* Eerst zij, en dan wij; en dan *samen* de Here tegemoet in de lucht.

En dan? Wat dan?

Er zijn christenen die in dit gedeelte de 'opname van de gemeente' lezen: dat de christenen ineens uit dit leven verdwenen zijn - met alle gevolgen van dien.

Mij lukt het niet om hier in dit Bijbelgedeelte zo'n 'opname' te zien. En ik wil proberen duidelijk te maken waarom.

Wij gaan de Heer tegemoet in de lucht, schrijft Paulus - *“en zó zullen wij altijd met de Heer zijn”*.

Wat moeten we ons daarbij voorstellen? De bruiloft van het Lam, ergens zwevend daar in de lucht?

Dat lijkt mij niet. Want waarom gaan wij omhoog, de lucht in? Om de Here Jezus te ontmoeten - die uit de hemel naar beneden komt, op weg dus naar... de aarde.

Wij gaan de Heer tegemoet in de lucht - niet om met Hem naar de hemel te gaan, maar juist *om Hem als Koning binnen te halen*. Het einddoel is: de nieuwe aarde. Dáárheen is Jezus op weg, als we Hem ontmoeten in de lucht.

En dus is het logisch - ook al schrijft Paulus dat er niet bij -: als we de Here Jezus hebben ontmoet, zullen we rechtsomkeert maken en gaan we met Hem naar de aarde - die dan 'nieuwe aarde' zal zijn. Zo snel kan dat gaan: *“In een oogwenk”*.

Het 'met de Heer zijn' zal dáár gestalte krijgen - op de nieuwe aarde. Hoor de *“luide stem vanaf de troon”* - God Zelf dus - zeggen: *“God zal bij de mensen wonen”* (Openb. 21:4).

De gestorven gelovigen zijn niet 'weg'. Dood is niet dood. De dood is geen punt, maar een komma. Er staat nog wat te gebeuren. Op een dag klinkt er bazuingeschal - en dan gaan de graven open en staan de gestorven gelovigen op. En *samen* met de dan nog levende gelovigen zullen zij op weg gaan om de Heer Jezus te ontmoeten.

Dat is die onthulling van Paulus. Nee, niet maar van Paulus - het is *“een woord van de Heer”*, zegt hij.

We kunnen dan denken aan wat de Here Jezus heeft gezegd over het moment dat Hij komt: *“Hij zal zijn engelen uitzenden en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen”* (Matth. 24:31, Marc. 13:27).

“Een woord van de Heer”. Of het dus zeker en vast is! En Paulus wil dat de gelovigen in Thessalonica dat weten - en dat geldt voor ons die het lezen net zo goed - *“opdat jullie niet bedroefd zijn”*.

Maar dan staat er géén punt. De zin is nog niet afgelopen, maar loopt door. Niet bedroefd zijn? Jazeker, bedroefd zijn mag. Verdriet en tranen bij een graf, dat is heel normaal. Maar dan *niet* zoals de mensen die geen *hoop* hebben! *Niet* doen alsof je geen hoop hebt. *Niet* doen alsof het graf het einde is!

Wij, christenen, hebben wèl hoop! Dood *is* niet dood.

De dood is geen punt bij de HERE God. Geen probleem - Hij roept ze gewoon wakker: Hij is per slot van rekening de Schepper.

En de dood is geen punt maar een komma: het gaat nog *verder*. Er is leven *na* de dood. En naar dat leven gaan ze *samen* met de dan nog levenden op weg: al diegenen die 'in Christus gestorven zijn'. Die zijn dus niet 'kwijt'!

Het is intussen achttien jaar geleden - maar ik hoor nòg een oom van mij bij het graf van mijn opa zeggen: "Wij zeggen: Tot ziens!".

Dat was geen wishful thinking, dat was *geloofstaal* - ontleend aan wat Paulus hier schrijft.

Er is op de een of andere manier een 'tot ziens' - vraag me niet hoe dan kan en hoe dat zal zijn, maar het woord 'samen' wijst wel in die richting.

Ds. Troost heeft het geweldig onder woorden gebracht (Zingende Gezegend 173):

Wij leven opgewekt!

Als straks de dood vertrekt

roept Paaslicht in de akker

de diepste zaden wakker.
Die stierven in de Heer
die sterven dan nooit meer;
de allerkleinsten staan
met volle aar vooraan -
morgen zien wij hen weer!

Mooi, hè? Hier komt dat 'nooit meer' terug - maar dan bevrijdend: nooit meer sterven.
En ook dat 'tot ziens': "Morgen zien wij hen weer!". Want "*wij zullen samen met hen worden weggevoerd, de Heer tegemoet*".

Paulus sluit zijn onthulling af met de oproep "*Troost elkaar met deze woorden*".
Deze oproep maakt meteen duidelijk wat Paulus hier *niet* doet. Hij houdt géén wetenschappelijke verhandeling over wat er in het algemeen na de dood zal gebeuren met wie er gestorven is.
Dit stukje is *troost voor christenen*, voor mensen die "*geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan*". Mensen die dat *niet* geloven, en wat er met *déze* mensen zal gebeuren - dat is hier niet in beeld, dat is niet aan de orde.
Wat hier aan de orde is: wat hebben *christenen* waar ze wèrkelijk wat aan hebben, waar ze zich aan kunnen optrekken - als ze verdriet of vragen hebben met betrekking tot degenen van wie ze hebben gehouden en van wie ze afscheid hebben moeten nemen.

Wel: ze hebben véél. Ze hebben "*déze woorden*", schrijft Paulus. De woorden die hij zonet heeft opgeschreven. En dat zijn woorden die *troost, bemoediging* in zich hebben. Het woord dat Paulus hier gebruikt, kennen we ook van de Heilige Geest: de Parakleet. Hij die erbij geroepen wordt - om te helpen.

En dus is de oproep aan *ieder die dit leest*: Troost elkaar, bemoedig elkaar, help elkaar - met *déze* boodschap, *déze* woorden. Woorden niet van mensen, maar van de HERE God. En *dus* zeker en vast! Ook dat zit in het woord 'troost'. Troost is houvast, leerden wij op catechisatie. Houvast; iets waar je wat aan hebt. Nou, *hier* heb je wat aan: Diegenen die nog leven als Jezus terugkomt, zullen *samen* met hen die 'in Christus ontslapen' zijn Hem ontmoeten. "Morgen zien wij hen weer!"

En *dán* is het *afgelopen* met de dood, met alle ziekte, alle aftakeling, alle gebrokenheid, met alles wat *nú* nog 'niet goed' is. Dat heeft de HERE God Zelf gezegd [**Lezen Openb. 21:5**].

Dáár mogen wij op hopen. En denk erom: in de Bijbel is 'hopen' *niet* 'je moet nog maar afwachten of!' Hopen is: 'wachten tot het moment aanbreekt dat het zal gebeuren'. Daar zit dat 'reikhalzend uitzien' in: Komt het al? Komt *Hij* al? Nee, nog niet... ik moet dus nog wat langer wachten - maar Hij zàl komen, dus ik *blijf* uitkijken!

Daar is *alle* reden voor, voor zo'n levenshouding. Want "*Hij die beloofd heeft, is trouw*" (Hebr. 10:23) - Hij *doet* al wat Hij zegt!

Amen.